

Svetovna premiera opere Renske nimfe Odrske sanje v objemu čudovitih melodij

Svetovna premiera opere v štirih dejanjih skladatelja Jacquesa Offenbacha Renske nimfe s solisti ljubljanske opere in gruzinsko gostjo Natelo Nicoli v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma v Ljubljani, 13. januarja 2005. Režiser predstave: Manfred Schweigkofler, scenograf Michael Zimmermann, kostumograf Alan Hranitelj, koreograf Sandor Roman, dirigent Dieter Rossberg, vodja zboru Martina Batič. Predstava je opremljena s slovenskimi in francoskimi nadnapisi. (Ocena je s prvega domačega premierskega nastopa.)

Scensko delo Renske nimfe je predolgo čakalo na svoj oder. Pomembno je kot kristalizacija Offenbachove prvinske "romantičnosti", glasbene govornice, ki seveda ni nastajala v praznem prostoru, ampak kot izvirna emancipacija okolja genialnega skladatelja. Offenbach je evolucija scenske glasbe, ki se je dotika v kakšni izpeljavi Wagnerjeva dikcija iz bližnje, pa tudi kakšna glasbeno mitološka dramatičnost iz bolj oddaljenega območja gluckovske scene. Offenbach je vsrkal vse scenske in glasbene elemente z virtuoznim instinktom za glasbeni učinek in s tistim podpisom, ki je nezamenljiv in kot glasbeni epilog, vedno znova presenetljiv. Čudovita je instrumentacija, občutek za romantično barvo, ki se napa-ja pri Webu in Mendelssohnu, tudi korak k sodobnosti orffovske dikcije je Offenbach nakazal. Nekateri prizori so prav verdijevsko odsko učinkoviti. Delo traja dobre tri ure in pol z enim odmorom, veliko dogajanja, ki bi sicer utrujalo, pa kar ne opazimo ob odlični glasbi, ki premaguje tudi kakšno libretistično dolgoveznost.

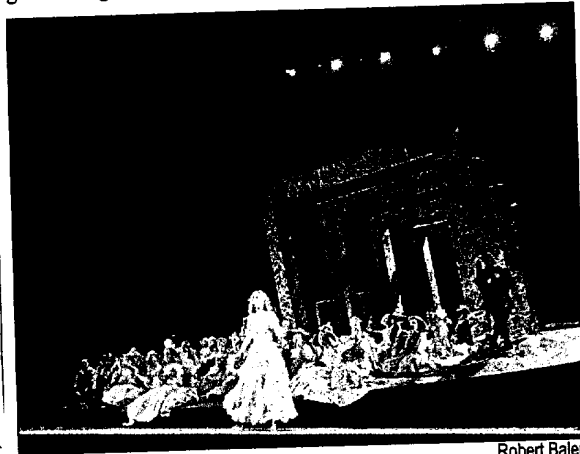
Na premierski predstavi so peli sopranistka Martina Zadro kot ljubeče hrepeneče dekle z lepim glasom Armgard (njena balada o tistih dekletih, ki umro, ker niso uslišane, je skoraj wagnerjevska iz Letečega Holandca!), mezzosopranistka Natela Nicoli kot njena mati Hedvika (nadomestila je obolelo Mirjam Kalin), tenorist Branko Robinšak je pel na stranpota zablodelega Franca, baritonist Jože Vidic rahlo hajduškega Konrada, skoraj samaritanskega Gottfrieda Saša Čano, v manjših, za pevski mozaik predstave pomembnih vlogah, pa še Dejan Vrbancič, Simona Raffanelli Krajnc.

To, kar je pokazala na odru sopranistka Martina Zadro, zmoroje res le odsko najbolj celoviti umetniki. Vloga Armgard je zelo pevsko zahtevna, lirčno prosojna, z dolgimi frazami in koloraturnimi ekspozicijami. Gruzinski gostji Nateli Nicoli je vloga Hed-

vike, kar usodno katarzično ljubeče, v mladosti prevarane matere Armgard, na odru prav lepo uspela, malce trša je bila le v intonacijskih nastavkih. Vsekakor pa to ni zmanjšalo uspešne odrske vizije. Spet na svojem odrskem pevskem prostoru je bila vloga Franca tenorista Branka Robinšaka. Kar hipnotična glasba Offenbacha je našla svoj medij v petju (spominjala je na norčka v Borisu Godunovu) in igri, Markantno kreacijo je izluščil baritonist Jože Vidic, oče Armgard. Občudovanja vredna je bila njegova odrska izreka, pevski nezgrešljivost, ujeta med kultiviranost in ekspanzivno igralsko potenco. Ko bo basist Saša Čano odprl agendo svojih vlog, ne bo mogel mimo Gottfrieda na Offenbachovem odru. Umirila in ublažila se je pevčeva bolj grobo iztesana figuracija. Njegov prizor, ko ga v zameno izdajstva čaka rumeno zlato, je bil prav antološki.

Slišali smo tudi ostale manjše vloge, videli prekrasno, kar gazelso oblikovan balet v noči ob vilinskem kamnu, strumnost suličarjev v nastopih moškega zboru vojakov, izredno fleksibilne nastope mešanega zboru (kmečki prizori), decentno odsko "lime light" s katero je kar čaral Andrej Hajdinjak, pa koncertnega mojstra Igorja Grassellija z lepim violinskim solom. Na urejen gib dirigenta Rossberga se je z muzikalnimi refleksi odzival orkester ljubljanske opere, posebno s čarobno romantično barvo nočnega vilinskega ambienta.

Bogdan Učakar

Robert Balen

S prve svetovne praižvedbe Renskih nimf z domačo zasedbo